

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **V. M.**, zastoupeného JUDr. Ladislavou Palatinovou, advokátkou se sídlem Vejvanovského 468, 767 01 Kroměříž, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 29. 1. 2004, č. j. OAM-5003/VL-03-C07-2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 10. 2004, č. j. 14 Az 233/2004-45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 29. 1. 2004 neudělil žalovaný žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; zároveň vyslovil, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 tohoto zákona.

Žalobu, již žalobce brojil proti tomuto rozhodnutí, zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 27. 10. 2004. Jako důvod své žádosti o udělení azylu uváděl žalobce dluh na nájemném, který nebyl schopen splatit, a také skutečnost, že chtěl na území České republiky pracovat a neměl pracovní vízum. Tyto skutečnosti však ani podle krajského

soudu nesvědčí o tom, že by žalobce ve své vlasti mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu; žalovaný tak postupoval správně.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podal žalobce včas kasační stížnost; jako její důvody označil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního. Žalovaný – což mu krajský soud opomněl vytknout – při rozhodování vycházel z jediného pohovoru a další zprávy o postavení občanů Ukrajiny si neopatřil. Měl si vyžádat alespoň zprávu Ministerstva zahraničí o stavu dodržování lidských práv ze strany ukrajinské vlády, případně jiné zprávy, z nichž by jednoznačně vyplynulo, že žalobce splnil podmínky udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Stejně tak se žalovaný nezabýval ani existencí překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Co se pak týče řízení před soudem, žalobní tvrzení o tom, že žalovaný v řízení o udělení azylu nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, zůstalo podle žalobce nepřezkoumáno. Krajský soud nesprávně zhodnotil žalobcovy argumenty v tomto směru a do odůvodnění prakticky převzal kusé důvody správního orgánu pro neudělení azylu, aniž přihlédl k tvrzeným důvodům pro azyl, které žalobce uplatnil ve své účastnické výpovědi při jednání u krajského soudu.

Žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádal též o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na zamítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Kasační stížnost není důvodná.

Námítce nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Žalobce žalovanému vytkl, že vycházel jen z pohovoru, který se žalobcem provedl, a opomněl si vyžádat zprávy vypovídající o situaci na Ukrajině a o tamější úrovni dodržování lidských práv; tak ale správní řízení ve skutečnosti neproběhlo. Žalovaný shromáždil jako podklad rozhodnutí řadu dokumentů, mj. i informaci Ministerstva zahraničí, jíž se žalobce dovolává; údaje z některých pramenů pak citoval přímo v odůvodnění svého rozhodnutí. Informace Ministerstva zahraničí ze dne 13. 8. 2003 líčí vývoj ukrajinské ekonomiky, nezaměstnanosti, inflace a hrubého domácího produktu, hodnotí tamější životní úroveň jako poměrně nízkou, konstatuje, že jedna čtvrtina obyvatel Ukrajiny žije pod hranicí bídy, a zmiňuje se o korupci při získávání zaměstnání. Není však zřejmé, jak by z takto obecné informace (nebo z jiných zpráv založených ve správním spisu, které jsou ze své povahy obecné) mohlo „vyplynout“, že žalobce splnil podmínky pro udělení azylu. Žalobce přehlíží, že obecné podmínky v zemi samy o sobě, ať už jsou jakkoli nepříznivé, nemohou založit jakémukoli žadateli pocházejícímu z takové země důvod pro udělení azylu: azylové důvody totiž musí být spjaty s tímto konkrétním žadatelem, právě on osobně musí splnit podmínku pronásledování či odůvodněných obav z něj, aby mu mohl být udělen azyl.

Za žalobcovou námitkou nedostatečně zjištěného stavu věci se tak ve skutečnosti skrývá nesouhlas s právním posouzením věci: žalovaný totiž – jak o tom svědčí správní spis i samotné rozhodnutí – shromáždil dostatek podkladů, ovšem žalobce je nespokojen s jejich vyhodnocením a domnívá se, že větší důraz na obecně pojaté zprávy o zemi původu by pro něj mohl přivodit příznivější výsledek. V tom se ale mylí. Ostatně povinností

správního orgánu v řízení o udělení azylu není komplexně hodnotit situaci v zemi původu žadatele o azyl, ani se věnovat všem možným jevům, jež neblaze ovlivňují život tamějších obyvatel, nýbrž zkoumat existenci důvodů pro udělení azylu. Sám žalobce se ve svých výpovědích nezmínil o skutečnostech, které by bylo možno hodnotit jako pronásledování či odůvodněné obavy z něj. Shrnutí celkové politické, ekonomické a sociální situace na Ukrajině, jakož i stavu dodržování lidských práv, které žalovaný provedl v odůvodnění svého rozhodnutí, je tak více než dostačující.

Neobstojí ani námitka, podle níž se žalovaný nezabýval existencí případné překážky vycestování. Žalovaný podrobně vypočetl, které jevy by mohly zakládat překážku vycestování, a neopomenul přitom ani judikaturu Evropského soudu pro lidská práva k pojmu nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Poté srovnal tyto okolnosti, nutné k vyslovení překážky vycestování, s žalobcovými výpověďmi a správně usoudil, že žalobci nehrozí žádný z následků uvedených v § 91 zákona o azylu.

Žalobce nemá též pravdu v tom, že krajský soud nepřezkoumal dodržení procesního předpisu v řízení před žalovaným. Odůvodnění napadeného rozsudku je stručné, ale nesvědčí o tom, že by krajský soud přehlédl některou z žalobcových námitek. I z rekapitulace skutečností zjištěných ve správním řízení, jak ji provedl krajský soud, je zřejmé, že o žalobcově životě na Ukrajině bylo zjištěno vše, co zjištěno být mohlo. Krajský soud se sice detailně nezabýval tím, jaké podklady žalovaný shromáždil; podstatný je však jeho závěr o tom, že skutkový stav byl zjištěn v takové míře, která umožnila správnímu orgánu posoudit existenci či absenci důvodů pro udělení azylu u žalobce.

Namítá-li pak žalobce, že krajský soud podložil své rozhodnutí jen kusými důvody, které v podstatě převzal od správního orgánu, nelze mu přisvědčit. Rozsah odůvodnění rozhodnutí nevypovídá nutně o kvalitě tam obsažené právní argumentace – a rozsudek krajského soudu, ač poměrně krátký, se beze zbytku vypořádal s žalobcovými námitkami směřujícími do právního posouzení věci. Krajský soud pochopitelně vycházel ze stejného skutkového příběhu, který žalobce vylíčil žalovanému a v němž nacházel projevy pronásledování z důvodu své příslušnosti k „sociálně slabé skupině“; výstižně pak označil podstatu právního sporu mezi žalobcem a žalovaným, když uzavřel, že důvodem k udělení azylu rozhodně nemůže být toliko špatné sociální postavení žadatele. Tím je řečeno vše: jiné než sociální důvody totiž žalobce neuplatňoval – naopak důvod pro udělení azylu u sebe spatřoval právě v tom, že na Ukrajině nemohl získat práci, hradit běžné nájemné za byt a splácet postupně narůstající dluh na nájemném, takže mu hrozilo, že bude z bytu vystěhován. Nejasná je pak žalobcova námitka, podle níž se krajský soud nezabýval důvody uplatněnými žalobcem při jednání u soudu: žádné jednání ve věci totiž neproběhlo.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch;

žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2006

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu